

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ

Ο ΑΒΒΑΣ ΠΟΥ ΕΞΟΡΚΙΣΕ ΤΟ ΣΑΤΑΝΑ



ΜΙΑΗΤΟΣ, ὄρθιος, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα τοῦ κελιοῦ του, πού τὸ πλημμύριζε ἕνα φῶς κρύο καὶ ἀσπρὸ, ὁ ἀββᾶς Ντυράν ἄκουε τίς ἐξομολογήσεις πού τὸν ἔκαναν οἱ πιστοὶ καθολικοὶ, ὁ ἕνας ἔπειτα ἀπὸ τὸν ἄλλο...

Τὸ πλῆθος δὲ εἶχε περάσει πέρα καὶ εἶχε δεχθεῖ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν παρηγορία τῆς συγχωρήσεως. Δὲν ἔμεινε παρὰ ἕνα ζευγάρι μονάχα. Στεκότανε ἐκεῖ δά, σὸ μισοκόταδο μιάς γυναικίς καὶ δύσκολα μπορούσε καινεὶς νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικὰ τους.

Ὁ ἀββᾶς τοὺς ἔριξε ἕνα βλέμμα. Φαίνονταν ἕνα φτωχὸ ἀνθρώπου. Ἐκεῖνος ἦτανε ρομαλέος, ἔχει μεγαλωσμένους, κάπου σαραντάρης, κα' ἔκεινη νεώτερη καὶ λεπτή. Στὸ πρόσωπό της δέκρινε καινεὶς τὴν ἀποφασιστικότητα καὶ μαζὺ ἕνα ἀόριστο φόβο καὶ δι-σταγμα...

Ὁ ἀββᾶς Ντυράν ἐξεπλήρωσε πολὺ καλά τὸ βαρὺ καθήκον τοῦ ἐξομολογητοῦ. Εἶχε ἄλλοτε δὲ τὰ χαρίσματα γι' αὐτό: Ἦτανε ἠλιχωμένους, εἶχε μεγάλη ἀσθένεια ἀπὸ τὴν ἀσθενία καὶ τὴν ἀσθενία, ἀπὸ ἀλόγητη θεοσέβεια καὶ πρὸ παντός δὲν ἦτανε καθόλου φλόγαρος. Ἐπίσης ὁ ἀββᾶς Ντυράν ἦτανε λαμπρὸς ψυχολόγος καὶ οἱ ἀνεγνώριζαν τὴν ἀτάραχτη ψυχραιμία του.

Μ' αὐτὰ του τὰ χαρίσματα ὁ ἀββᾶς Ντυράν εἶχε ἀποκτήσει μεγάλη φήμη. Καὶ ὅσοι εἶχανε κανένα δυστυχισμένον δικό τους, φίλο ἢ συγγενή τους, ἀπὸ κείνους γιὰ τοὺς ὁποίους ἔλεγε συνήθως πὸς τοὺς ἐκείνους οἱ δαίμονες καὶ ὁ σατανᾶς, οἱ αὐτὸν ἐτρέχαν γιὰ νὰ τὴν ἴδουν τὴν θεραπεία καὶ τὴν ἀνακούφισι τοῦ ἀσθενήσαντος τους.

Ἦσανε θαυμάσια νὰ διακρίνῃ τις καθαρὰ παθολογικὰς ἢ τις ψυχολογικὰς περιπτώσεις, γιὰ τίς ὁποῖες μιλοῦσε ἢ ἐπιστήμη καὶ τίς περιπτώσεις ἐκείνες, ἐν τῷ σὺν ὅποιος ἢ ἐπιστήμη σωτῆρα καὶ γιὰ τίς ὁποῖες μονάχα ἢ μυστηριώδεις γνώσεις τοῦ ἀποκριφισμοῦ μπορούσαν νὰ κάνουν κάτι.

Ἀκριβῶς μὴ ἀπὸ τίς τελευταῖες αὐτὲς περιπτώσεις, ἔξαιρετικὰ ὁμως περίπλοκος καὶ συναρπαστικὴ, τοῦ εἶχε παρουσιαστῆ καὶ ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἦταν τὸ ἀνθρώπινο πού εἶχε μείνει τελευταῖον ἀπ' ὅλο τὸ πλῆθος, μοσκομαμένο ἐκεῖ, στὴ σκοτεινὴ γωνία. Ἦ λεπτοκαμωμένη γυναικοῦλα ὄδηγεσε μέσα σὸ κελί του τὸν ἄντρα της, ἄσπρην καὶ πρῶο, ἀλλὰ σὴν καταβεβλημένον κάπως ἀπὸ ἕνα ψυχικὸ μαρτύριον πού εἶχε κρατήσῃ πολὺν καιρὸ.

Ὁ ἀββᾶς τὸν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν ὄντα του. Ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε σιωπηλός, μὲ τὴν ἴδια ἐκφραση τῆς παρατήσεως σὸ πρόσωπό του. Ἐξαφνὰ ὁμως σήκωσε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸν ἱερωμένον. Καὶ τότε τὸ βλέμμα του εἶπε μὴν ἀλλόκοτη λάμψη καὶ τὰ χεῖλιά του, πού ἔστανε ἰσάμε τότε κλεισμένα, ἀνοίξαν καὶ ἄφρασαν νὰ βγῇ μὴ φωνὴ τραχία καὶ ὀκνηρή:

— Καίτρε ἑταίρε! εἶπε πρὸς τὸν ἀββᾶ σὲ ἀρχαία ἑλληνικὴ γλῶσσα.

Ὁ ἀββᾶς Ντυράν δὲν ἐπαραξενεύτηκε μ' αὐτό. Ἀρκήστηκε μονάχα νὰ φωτίσῃ τὴν κηρία πού τὸν συνάδανε:

— Δὲν μοῦ λέτε, μήπως ὁ κύριός σας ἔχει φοιτήσει σὲ κανένα κλασσικὸ γυμνάσιον;

— Ὁχι, αἰδεοματώτα, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνη.

Ὁ ἄντρας της ἔβλεπε τώρα στὴν ἴδια ἀρχαίῳ γλῶσσῃ:

— Μήτοι ἀστέιον τινὸς κήσους, ὡ ἱερῷ τοῦ Χριστοῦ; Πρὸς σὲ διαλέγομαι!

Ἄλλὰ τώρα μὴ εὐθυμία κατέλαβε τὸν ἀββᾶ, πράγμα πολὺ παράξενον γιὰ τὸν ἀσπρὸν χαρακτήρα πού εἶχε. Πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦσαν νὰ μιλήτῃ τὰ ἀρχαία ἑλληνικὰ; Καὶ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

— Ἐλληνίζομεν βλέπω, ὡ βέλτεστε!

Καὶ ἐνῶ ἡ δυστυχισμένη γυναίκα δὲν μπορούσε νὰ συγκρατήσῃ τὰ ἀναφυλλήτῃ της, ὁ ἀββᾶς ἄρχισε μὴ σύντομη συνομιλία μὲ τὸν «δαίμονισμένον». Ἐξαφνὰ, μὴ σκέψη τοῦ κατέρηκε. Τοῦ εἶδε ἕνα μικρὸ σωτήριον πού εἶχε ἐκεῖ δίπλα κλεισμένον καὶ τὸν ρώτησε:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πητῆ τί ἐκεῖ ἔχει μέσα;

Ὁ ἄνθρωπος κάρφωσε τὰ μάτια του σὸ σωτήριον. Τὸ πρόσωπό του ἀπλωκώθηκε ἀπὸ ρυτίδες, σὴν νὰ ἐκποκίτῃ νὰ δῇ πίσω ἀπὸ τὸ ἔθλο. Καὶ ἔπειτα εἶπε ἀποφασιστικά:

— Ἐνα γράμμα... Στὸ φακέλλο ἀπάνω εἶδα χαραγμένον ἕνα ὄνομα... Καρδινάλιος Πεταῖνι...

εἶχε πράγματι νὰ κινήτῃ ἕνα «δαίμονισμένον». Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μιλοῦσε καὶ καταλάβαινε μὴ γλῶσσα ξένη, τὴν ὁποία δὲν ἐγνώριζε σὴν ὁμαλή του ψυχολογικὴ κατάστασι. Καὶ ἔπειτα ἔβλεπε ἐξ ἀποστάσεως πράγματα κρυμμένα ἀπὸ τὰ μάτια του!...

Καὶ ὁ ἀββᾶς Ντυράν, πού ἐγνώριζε πολὺ περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι φαίνονταν, πήρε τὴν ἀπόφασίν του. Γύρισε πρὸς τὴν γυναίκα καὶ τῆς εἶπε:

— Ὑποφέρε πολὺν καιρὸ ὁ ἄντρας σας;

— Ναι, παπᾶ μου. Μιλάει σὸν ὕπνον, λέει λόγια παράξενα καὶ τρομάζω νὰ τὸν ἰσχύσω!

— Νάρηθε μαζὺ σὸ σῆτι μου τὴν Πέμπτη, τῆς εἶπε ὁ ἀββᾶς. Ἐλάτε καὶ ἔχει ὁ Θεός!...

Στὸ μικρὸ καὶ ἀλλόκοτο δωμάτιο τοῦ ἀββᾶ βρισκόντουσαν ὅστε ἀπὸ δύο μέρης τρεῖς ἄτομα. Ὁ ἴδιος ὁ ἀββᾶς Ντυράν πού εἶχε νηστῆσει καὶ ἑτοιμασθεῖ ἀπὸ τὴν προηγουμένη ἡμέρα γὰ τὸ μεγάλο τὸλμημα πού θὰ ἐπαχέρισε. Ἦ λεπτοκαμωμένη γυναικοῦλα, πού μόλις κατόρθωνε νὰ συγκρατήσῃ τὴν τραχίη της, καὶ ὁ «δαίμονισμένος» καθισμένος σὲ μὴ μεγάλη καρέκλα. Ἦταν καταβεβλημένος, δὲν μιλοῦσε, καὶ φαίνονταν σὰ νὰ ἦταν δόλοτα ξένος πρὸς ὅ,τι γινότανε γύρω του.

Ἐπὶ ἀπὸ μερικὰ προπαρασκευαστικὰ μαγικὰ σχήματα πού ἔκανε ὁ ἱερωμένος, ἡ φωνὴ του ὑψώθηκε ἐπιβλητικῇ. Μιλοῦσε σὸ πνεῦμα πού βρισκταν μέσα σὸ δούτιχο τὸν ἄρρωστο:

— Ἐξώκοσμον πνεῦμα, ὅπου κα' ἂν εἶσαι, σὲ προστάζω νὰ μὴ κινήθῃς!

Ὁ ἄρρωστος ἐσάλπισε στασμοδικῶς, σὴν νὰ πονοῦσε. Εὐθύς ἀμέσως ὁμως ξανάπνευσε ἀκίνητος στὴν καρέκλα του. Ὁ ἀββᾶς ἄρχισε νὰ διαβάζῃ κάτι ἀκατάληπτα λόγια ἀπὸ ἕνα παμπάλαιο βιβλίον. Καὶ ἔπειτα ἡ φωνὴ του ὑψώθηκε καὶ πάλι:

— Ἄκουσε καὶ τρέμε, σατανᾶ, ἐχθρὸ τῆς πίστεως τοῦ ἀνθρώπου, ἐχθρὸ τῆς ἀνθρώπινης γενιάς... Σὺ πού φέρνεις μαζὺ σου τὸ θάνατον, σὺ ἡ πηγὴ τοῦ κάθε κακοῦ, ἄκουσε καὶ τρέμε!...

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ἐφαίνονταν τώρα νὰ ὑποφέρει τρομερῶς. Μία κρανητὴ ἔξφυγε ἀπ' τὰ στήθη του:

— Πονῶ!... Πονῶ!... Μὴ με τυραννίσεις, ἀφήστε με!...

Ὁ ἀββᾶς ὁμοῦ δὲν ἄκουε. Ἐπανέλαβε τοὺς ἐξορκισμοὺς του μὲ περισσότερην ἐπιμονή:

— Φεύγα, φεύγα, φεύγα πλάνε, σὺ πού πλανεύεις τοὺς ἀθώους. Μακρὰ, ἀνόσιο πνεῦμα... Ἐξορκισμένους νᾶσαι!...

Τώρα ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀρχίσει νὰ σπαράξῃ καὶ νὰ παραδέρνῃ ὁλοένα καὶ περισσότερον. Καὶ ἔξαφνὰ τὸ ἄριστόν του μάγουλο ἐφούσκωσε. Ὁ ἀββᾶς ἄρχισε ἀμέσως ἕνα σταυρὸν καὶ τὸν ἀκούμπη-

σε ἐκεῖ, ἐνῶ ἐξακολουθοῦσε τίς ἐπιλήσεις του.

Καὶ τότε ἕνας ἀπότομος σπασμὸς ἐκινήθη σὸ μισοεπιλωμένον ἐκεῖνο σῶμα. Ὁ ἄνθρωπος ἀνασηκώθηκε κουβαριασμένος καὶ ξανάπνευσε ἄσπρην καὶ ἀκίνητος στὴ θέσῃ του.

Ὁ ἀββᾶς ἔπεσε τὰ γόνατα καὶ ἐπέκρινε πρὸς τὰ πάνω τὰ χεῖλιά του. Ἦ μορφή του πήρε μὴν εὐαγγελικὴ ἐκφραση. Στὸ μέτωπό του ἔλαμπαν σταγόνες ἀπὸ ἰδρῶτα. Καὶ στὴ στάση ἐκείνη, ἱκετευτικὰς, ἄρχισε νὰ προσεύχεται...

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ ὁ ἄνθρωπος σηκώθηκε σὸ πόδι. Ἐνα χλωμὸ χαμόγελο εἶχε ζωγραφιστῆ ἐπάνω στὰ χεῖλιά του.

— Πάτερ μου, εἶπε πρὸς τὸν ἱερωτικὸν, αἰσθάνομαι συντριμμένον τὸν αὐτό μου. Τί μοῦ συνέβη λοιπόν;

Ἐνα θαυμαστικὸν φῶς ἀπλώθηκε σὸ πρόσωπο τοῦ ἀββᾶ.

— Ἐχαρίστησε τὸ Θεὸ, παιδί μου, εἶπε μὴ τῆ βαρετῃ του φωνῇ. Καὶ παρακάλεισέ τον νὰ σὲ προσφιλῆ ἀπὸ κάθε κακόν.

— Πάτερ μου, ἐναεῖστε ὁ ἄνθρωπος, σὰς παρακαλῶ πολὺ, συνοδεύσατέ μας ἰσάμε τὸ σῆτι μας!...

— Πολὺ ἐχαρίστησε, τέκνον μου. Στραχηθῆτε ἐπάνω μου...

Ὁ ἄνθρωπος εἶπε πρὸς μὲ ὅλο τὸ βάρος τοῦ σώματός του ἐπάνω σὸν πνευματικόν, τὴν ὥρα πού κατέρθαν τὴ σκάλα. Τὰ γόνατά του ἔτριμαν Καὶ μόλις βῆσαν ἐξω κ' ὁ καθαρός ἀέρας χτύπησε τὸ πρόσωπό του, ὁ δυστυχισμένος ἤρθε δόλοτα σὸν αὐτό του καὶ τότε, κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιχτικόν οὐρανόν, ἔσπασε σ' ἕνα μακρὸ, ἀτέλειωτο κλάμα.

Εἶχε γατρνευτεῖ. Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ εἶχε φύγει ἀπὸ μέσα του.

ΜΩΡΙΣ ΠΕΛΛΕΤΙΕ



Μιλάει σὸν ὕπνον του, λέει λόγια παράξενα!...

